

РЕШЕНИЕ

№ 143

гр. София, 09.01.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав, в
публично заседание на 15.11.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Николова

при участието на секретаря Александра Ковачева, като разгледа дело номер **3295** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145-178 от АПК във връзка с чл.215 от ЗУТ.

Образувано е по жалбата на С. К. К. от [населено място] срещу Заповед № ДК-09-С-83/29.03.2011г. на Началник Сектор С. при РДНСК – Югозападен район, с която на основание чл. 222 ал. 1, т. 6, т. 7 и т.13 от ЗУТ, във връзка с чл. 178 ал. 5 от ЗУТ, е забранено ползването на невъведения в експлоатация по установения законов ред строеж: „Вилна сграда” , намираща се в УПИ IV-1215, кв. 15, по плана на [населено място], м.в.з. „Киноцентър II част – разширение”, с административен адрес [улица], собственост на жалбоподателя.

Жалбоподателят оспорва заповедта с доводи за незаконосъобразност и неправилност. Твърди, че имотът е вилна сграда, построена през 1997г. по стопански начин от праводателя му, притежаваша необходимите строителни книжа и документи по ЗТСУ за въвеждане в експлоатация. Твърди също, че сградата следва да е била въведена в експлоатация преди закупуването ѝ от него, тъй като е получила разрешение за постоянно захранване през същата 1997г.; че повече от десет години обитават сградата безпрепятствано, заплащат данъци и такси. Счита, че по тези съображения сградата не е следвало да бъде забранявана за ползване от ответника.

С тези доводи жалбоподателят моли съда да отмени заповедта, издадена в нарушение на закона – при липсата на материалноправните предпоставки на чл. 178 ал. 5 от ЗУТ.

В съдебно заседание не се явява и не изпраща процесуален представител, който да заяви становище по жалбата и представените доказателства. По допуснатата по негово искане СТЕ не внася депозит въпреки указанията на съда и съдът отменя

определението за назначаването ѝ.

Ответникът Началник Сектор С. РДНСК – Югозападен район, редовно призован, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като съобрази доводите на страните и прецени доказателствата по делото, извърши служебно проверка по чл. 168 от АПК за законосъобразност на оспорения административен акт, прие за установено от фактическа страна следното:

При извършена проверка от служители на Сектор С. при РДНСК – Югозападен район на процесния строеж, собственост на жалбоподателя, било констатирано, че строежът – вилна сграда се ползва без да е въведен в експлоатация по установения законов ред. Служителите установили това след като не им били представени документи за въвеждане в експлоатация на сградата. Констатациите били отразени в Констативен акт № 66-02-776-02/17.12.2010г., подписан от тримата служители на РДНСК - извършили проверката. Съобщение за акта било връчено лично на К. на 20.12.2010г.

В указания на жалбоподателя срок за възражение такова било представено при ответника на 22.12.2002г. С възражението били представени документи за собственост, строителни книжа и др.

Със Заповед № ДК-09-С-83/29.03.2011г., с оглед установените и неоспорени от жалбоподателя констатации, и поради непредставяне на доказателства, оборващи ги, Началникът на Сектор С. РДНСК – Югозападен район забранил ползването на строежа.

Заповедта е била връчена на жалбоподателя срещу подпис на 1.04.2011г. /виж стр.16/, а жалбата срещу нея – подадена на 13.04.2011г.

За удостоверяване на предоставените на органа правомощия да издава заповеди по чл.222 ал.1 т.6 и 7 и чл.178 ал.5 от ЗУТ – за забрана ползването на строежите невъведени в експлоатация по установения ред или неползвани по предназначение, по делото е представена заповед № РД-13-447/01.11.2010г. на началника на ДНСК, делегираща права на ответника по идентични с настоящия казуси.

От жалбоподателя по делото са представени доказателства за наличие на изискуемите строителни книжа при извършване на строежа. Те обаче не съдържат необходимите за ползването документи, установяващи надлежно въвеждане в експлоатация на обекта по смисъла на ЗУТ или разрешение за ползване по смисъла на ЗТСУ /отм./. Предвид тези фактически констатации, извършвайки пълна служебна проверка за законосъобразност на оспорения акт, съдът изведе следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок от надлежна страна, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия по чл. 222, ал. 1 от ЗУТ и въз основа на Заповед на Началника на ДНСК за делегиране на права.

Административният акт е издаден в установената от закона форма съгласно чл. 146, т. 2, във вр. с чл. 59 от АПК. Процесната заповед отговаря на всички задължителни и необходими изисквания съгласно чл. 59, ал. 2 от АПК- съдържа наименование на органа, който я е издал, наименование на акта, адресат на акта, фактически и правни основания за издаването му. Приложеният по делото констативен акт на служители от РДНСК, съставен при условията на чл. 178, ал. 5 от ЗУТ, съдържа фактически основания, които са посочени и в самата оспорвана заповед.

При издаването на проверяваната заповед не са допуснати съществени нарушения на

административно-производствените правила по чл. 146, т. 3 от АПК. Заповедта за забрана ползването на обекта е издадена въз основа на констативен акт № № 66-02-776-02/17.12.2010г., съставен от проверяващите служители и връчен по надлежния ред с цел уведомяване за започване на административното производство при условията на чл. 178 ал. 5 от ЗУТ. Заповедта е издадена след изтичане на срока за възражение и при съобразяване на основателността му.

Оспорената заповед не противоречи на материалния закон. В случая няма спор относно характера на обекта на „строеж” и извършването му през 1996г.-1997г. Съдът приема, че същият не е приет по установения към този момент ред и за него не е издадено разрешение за ползване, като същият на практика е въведен в експлоатация. Съгласно действащите към момента на издаване на оспорената заповед разпоредби [/§ 6, ал. 2 от ПЗР/ на Наредба № 6/2001г. за разрешаване ползването на строежите в РБ /отм./](#), редът за приемане на строежите в Б. към 1996 г. е бил този по [Наредба № 6/1993г.](#) Предвиденото по този ред приемане на строежа с акт образец 16 от Държавна приемателна комисия и разрешение за ползване от компетентния орган не са установени от представените по делото доказателства. Поради това съдът приема, че процесният строеж не е бил приет по установения ред и за него не е издадено разрешение за ползване, което е било необходимо както към момента на извършване на строежа, така и към момента на въвеждането му в експлоатация.

По изложените съображения съдът намира, че са налице предпоставките по чл. [чл. 178, ал. 1 ЗУТ](#) за забрана на ползването му. Тук следва да се отбележи, че обстоятелството дали строежът е законен или не е ирелевантно за спора. Представените пред настоящата инстанция доказателства за законно изграждане на строежа не са относими към спора, тъй като обект на контрол е законосъобразността на въвеждането му в експлоатация, а не на изграждането му. Едва след приключването ѝ и приемането на строежа по установения ред и издаването на разрешение за ползване може да отпадне и забраната за ползването му.

Предвид гореизложеното, оспореният ИАА е правилен и законосъобразен, а жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото, на жалбоподателя не следва да бъдат присъдени разноски, а ответникът не претендира такива.

Ръководен от изложеното, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, II отделение, 32 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. К. К. от [населено място] срещу Заповед № ДК-09-С-83/29.03.2011г. на Началник Сектор С. при РДНСК – Югозападен район, с която на основание чл. 222 ал. 1, т. 6, т. 7 и т.13 от ЗУТ, във връзка с чл. 178 ал. 5 от ЗУТ, е забранено ползването на невъведения в експлоатация по установения законов ред строеж: „Вилна сграда” , намираща се в УПИ IV-1215, кв. 15, по плана на [населено място], м.в.з. „Киноцентър II част – разширение”, с административен адрес [улица], собственост на жалбоподателя, като НЕОСНОВАТЕЛНА.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

СЪДИЯ :

АДМИНИСТРАТИВЕН